

Kapitola 1

Všichni musí někde začít. První krok. První věta. První pusa. Všichni začínáme znovu a znovu. Každý den je svým způsobem nový začátek.

Pokaždé, když už si myslíme, že je něco naše poslední poprvé, ukáže se, jak jsme se spletli. Což je skvělé, když se na to podíváte z té správné perspektivy. Já na tom pracuju. Na svojí perspektivě.

Moje perspektiva by byla veselejší, kdybych nebyla na mizině.

To, co potřebuju, je výprodej. Vážně moc ho potřebuju.

Módní scéna v Albany není stejná jako v New Yorku. Což je šokující, já vím.

Náklady na život jsou ale menší, asi tak o bambilion dolarů. A to je nový první krok. Navíc dneska je internet něco jako léčebna pro vintage oblečení. No jo, já vím. Takhle to úplně nefunguje. Zatím. Ale mělo by. Vdechnout nový život vintage oblečení je moje vášeň.

Mám ráda staré věci a čerstvé starty, řekla bych. Štůčky zbrusu nové látky mě k ničemu neinspirují. Ale starý kostýmek s ramenními vycpávkami z devadesátek? Nebo vintage značkové šaty z osmdesátek?

Ze všech těch možností, co s nimi můžu provést, jsem úplně nažhavená.

Stačí mi párač švů, šicí stroj a záblesk inspirace a bum, oděv zastrčený vzadu v babiččině skříni se promění v jedinečný kousek, vzácný zázrak, místo aby navěky chřadl v nějakém sekáči. Nebo ještě hůř, místo aby skončil někde na skládce.

Nicméně najít zákazníky pro tak unikátní, na míru šité kousky není úplně snadné. Takže dokud si na internetu nevybuduju jméno, otevřela jsem v přízemí svého domku maličký butik.

Jasně, obchod někde v Hamptons by byl po mém úprku z velkoměsta lepší rozhodnutí, jenomže bohužel tenhle domek, co jsem zdědila, se nachází v Albany, takže jsem tady. Připadá vám to okouzující a romantické? Historický majestátní dům v jednom z nejstarších měst v Americe? Tak teda není. Je to přece Albany. Možná je to hlavní město státu New York, ale všichni vědí, že New York City je hlavní město celého světa, módy a všeho ostatního.

A ten domek je díra na prachy, kterou nemůžu prodat. Přízemí, jež používám jako obchod, není tak hrozné. Podlahy z tvrdého dřeva a starobylé dřevěné obložení nikdy nevyjdou z módy. Ovšem kuchyň a koupelna... No, radši se ani neptejte. Moje dovednosti na renovaci starých věcí se bohužel nevztahují na cokoliv, k čemu je potřeba motorovka nebo kladivo.

Ale to je v pohodě. Tohle je prostě jenom první krok.

A moje nejlepší zákaznice si právě zkouší něco, co jsem upravila přímo pro ni. Nejlepší zákaznicí myslím to, že už je v mém obchodě potřetí. Zahlédla jsem ji, jak si při své poslední návštěvě prohlíží jedny vintage šaty, a skočila jsem po příležitosti.

„Je to přílišně zastaralé, drahoušku,“ konstatovala, zatímco lítostivě mnula látku mezi prsty.

„Můžu to napravit,“ slíbila jsem jí. „Rozpárám švy a ušiju vám z toho něco zbrusu nového.“

„Rozpárat vintage Valentina působí poněkud tragicky, nemyslíte?“ Zhloubaně mě pozorovala, jako by se chtěla ujistit, jestli to zvládnou, nebo jsem prostě cvok.

„No, látka je tady roztržená,“ ukázala jsem, „a lem je potřísněný něčím, co se nedá odstranit. V tomhle stavu už je stejně nebude nikdo nosit, takže těm šatům uděláme laskavost.“

„Hmm,“ zahučela, zatímco si prohlížela problematické nedokonalosti, „nemýlíte se.“ Pak dodala kouzelná slůvka, která jsem toužila slyšet. „Zastavím se za týden.“

A právě teď si ty šaty zkouší a já přecházím po místnosti sem a tam a čekám na její verdikt. Rozpárala jsem švy a proměnila šaty v koktejlky. Od svého původního stavu jsou k nerozeznání, s délkou do půlky lýtek a vkusným výstřihem do věčka. Kolem límečku jsem přidala řadu ručně přišitých flitrů. Dokonale odrážejí světlo, a jestli se paní Bianchiové nebudou líbit... no, tak fajn. Prodám je na internetu. Ale radši bych je udala hned teď vracející se zákazníci. Možná má kámošky, které taky potřebují šaty.

Ze zkušební kabinky se ozývá jen ticho.

Nervózně se ošívám. Vydechnu.

„Ty prostě potřebuješ chlapa.“

Vrhnou kradmý pohled na svého asistenta. Není to doopravdy můj asistent, protože jsem si ho nenajala a neplatím mu. Ale neustále lidem vykládá, že je to můj asistent, a nechce jít pryč, tak je prostě tady. „No fuj, Millere, to poslední, co potřebuju, je nějaký chlap. Navíc máš padáka.“

„Ve skutečnosti tu nepracuju, takže mě nemůžeš vyhodit.“ Prochází stojan s vintage oblečením St. John, které jsem našla o víkendu při jednom výprodeji. „Potřebuješ muže,“ začne znovu, ale zarazím ho, než má šanci pokračovat.

„Žádného nepotřebuju.“ Zdůrazním slovo *nepotřebuju* a pak se na něj obrátím, abych si ho změřila zamračeným pohledem. „Tohle je vážně sexistické. Jako bych potřebovala nějaké rande, aby zaplnilo prázdno v mém životě? Proboha. Od tvé generace jsem čekala něco lepšího.“ Ani se nesnažím skrýt protočení panenek.

Ustane v prohlížení, aby po mně vrhl pubertácký pohled plný opovržení. „Potřebuješ muže, aby ti spravil to tekoucí vodovodní potrubí,“ prohodí s kamenou tváří a významným pohledem nahoru. Už jsem obdržela kalkulaci od třetího instalatéra. „A dalšího, aby zadělal díry v tom sádrokartonu.“

Ach.

„Pořád je to sexistické,“ zabručím. „Poslední kalkulaci na elektrikářské práce mi poslala žena.“

„Jak chceš.“ Odmlčí se, jistě aby svým slovům dodal na dramatičnosti. „Ale když už jsi to vytáhla, rande by tě taky nezabilo.“

„Já nic nevytahovala!“ Aspoň myslím. Zpropadení pubertáci. V jejich věku jsem se ani zdaleka nechovala tak, jako bych věděla úplně všechno.

„Troška romantiky by povzbudila tvoji kreativitu. A možná by věděl, jak použít kladivo.“

„Millere!“

„Co je?“ Zvedne oči od stojanu. „Nebud' vztahováčná, to nebyl žádný dvojsmysl. Je jasné, že potřebuješ, aby ti s domem někdo pomohl. A taky by bodlo rande.“

„Já ne—“ Zarazím se. Zapomeňte na to. Nebudu se dohadovat se svým pubertáckým nezaměstnancem o svém neexistujícím milostném životě. Nic mu do toho není. Navíc teenageři jsou mistři v hádání. Musím se soustředit na paní Bianchiovou. Ne že bych mohla dělat něco víc než jen zírat na závěs na zkušební kabině a čekat.

„Mohl bych ti vytvořit profil na internetové seznamce.“

Fajn, zjevně se musím soustředit na zatrhnutí tohoto nápadu v samém zárodku.

„Na internetové seznamce? Ty už jsi někdy zkusil rande po internetu, Millere?“ Změřím si ho vážným pohledem. Nebo v to aspoň doufám. Nadzdvižená obočí, ruce v bok. Ta děcka jsou v dnešní době šílená. Nemají tušení, jak to chodí v opravdickém světě.

„Jasně že ne. Vždyť jsem ještě na střední,“ uchechtne se.

„Přesně tak. No, dovol mi ti to vysvětlit. Internetové seznamky jsou noční můra. Jediné dobré rande, které jsem měla po internetu, bylo s Garym, takže díky za nabídku, ale ne.“

„Gary je kočka.“

„Přesně tak.“

„Fajn, tak ať je z tebe stará panna. Jak chceš.“

„Díky,“ opáčím suše.

„Jednou mi můžeš tohle všechno,“ mávne rukou po obchodu, „odkázat, až umřeš.“

„Je mi sedmadvacet.“

„A zůstala jsi na ocet bez dědice.“

To je ale dáreček. „Bez dědice? Na střední v Albany teď dávají za povinnou četbu milostné romány?“

Miller pokrčí rameny a vezme ze stojanu vintage zelený vlněný kabát, zřejmě už se nudí, se mnou nebo

prohlížením si svého budoucího dědictví, netuším čím. „Co budeš dělat s tímhle?“ zeptá se a přeje ru-kama po klopách.

„Ještě nevím.“ Nakouknu mu přes rameno na kabát. Zaplatila jsem za něj o dvacet dolarů víc, než jsem chtěla, ale jsem posedlá tou barvou. „Materiál je nadčasový, ale ty vycpávky v ramenou musí pryč, takže ho musím kompletně přešít. Ale jinak je skvělý, že ano?“

„Můžu rozpárat švy?“ zeptá se, s páračem už připraveným v ruce. Povím mu, ať jde na to, a znovu se zaměřím na zkušební kabinku a potenciální prodej.

„Něco se vám na těch šatech nelíbí?“ zavolám. „Protože to můžu napravit. Dokážu napravit cokoliv.“

Ještě chvíli je ticho, než se závěs na kabince roztáhne a paní Bianchiová vyjde v oblečení, v němž přišla, s šaty přehozenými přes paži. Srdce mi poklesne. Nelíbily se jí. Určitě to tak je. Ani si je na sobě nenechala tak dlouho, aby se mi v nich ukázala nebo se na sebe podívala ve velkém třídílném zrcadle v rohu.

„Co si o nich myslíte?“ zeptám se, se špetkou naděje stále v srdci, ačkoliv její výraz nic neprozrazuje. Víím, že ty šaty jsou dokonalé, ale ona si to možná nemyslí? Třeba se jí nezamlouvá můj styl úpravy starého oblečení nebo prostě nejsou pro ni.

Zamyšleně si mě měří, v očích uvažující výraz, zatímco si prohlíží můj obchod. Je trošičku prázdný, dávám však přednost výrazu „vkusně minimalistický“ oproti „nemá prachy na vybavení“.

Dojde mi, že jsme se ještě nebavily o ceně. Určitě nadhodí nějakou směšnou částku. Ehm. Fajn, jak chce. Pokud mi to pokryje náklady, možná z toho vyjdu s vracející se zákazníci. Vzhledem k tomu, že byly šaty roztržené a s umazaným lemlem, na výprodeji v Schenectady jsem je koupila docela levně.